

Денят след карантината

„Дали корона вирусът отмина?“

„Има ли все още опасност?“

„Готови ли сме да вдигнем карантината?“

„Генерал Мутафчийски и министър-председателят Бойко Борисов решиха: Карантината пада от утре!“

Новините се разнасят из цялата страна. Всеки говори само за едно, защото от утре карантината след Covid-19 пада...

Чувам нещо да звънни. Алармата ми е. 8 часът е. Едвам отварям очи. Защо имам аларма? Пак заспивам. Имам чувството, че минава само миг, но алармата звъни отново. Взимам телефона си. 8.30 е. На работа съм! Ставам веднага и излизам.

„Графа“ е пълен. Навсякъде около мен има хора. Няма как да не се блъснеш в някого. Имам чувството, че трамваите са по-шумни от преди. Хаос е. Хората са по-усмихнати. Всички са издокарани. Тичайки, завивам по „Раковска“, минавам през Френската гимназия, през булеварда и стигам до метрото на „Витошка“. Още на станцията има много хора. Представям си какво ще е в метрото. То идва. Качваме се. Не е както преди, сега има нещо различно. Всички се вълнуват, аз също. След 2 месеца почивка е време за работа.

Станцията ми идва.

Казвам се Емил Йорданов, на 27 години съм и работя в софтуерна фирма. Работата ни беше замразена последните два месеца. Не съм виждал колегите си оттогава. Въпреки че се радвах да не виждам някои, за други съжалявах. Като например Дани. Той се приближава към мен и се поздравяваме.

Забелязвам Йоан. Но той не изглежда щастлив. Дани проследява погледа ми.

– Майка му – една от жертвите. Жената починала на 56 години, лекарите нищо не могли да направят....

Благодарен съм, че нито един от близките ми не беше засегнат от вируса.

Дани се загледа през прозореца:

– Въздухът е толкова чист след като не сме излизали 2 месеца. Не можех да повярвам, че виждам планината от Витошка, а още по-малко от балкона си. Преди карантината всички говореха за мръсния въздух, а ние просто не излизахме 2 месеца и проблемът се реши. Мислиш ли, че ще останат нещата така?

Замислям се.

– Може би не. Както икономиката ще се стабилизира след вируса, така и планетата ще върне стария си ритъм.

Не говорим повече.

Чувам шум. Не е алармата ми. 23:30 е. Някой над мен тропа – съседът. *Какво прави този глупак?* Имам чувството, че започва да шуми още по-силно! Вече направо крещи! Малоумник!

Без много да мисля, се качвам на горния етаж. Звъня на звънеца, той веднага отваря.

– Какво правиш, бе? Полунощ е! – не съм на себе си. Толкова съм ядосан. Дори не го огледах – държи плакат с надпис „Графа иска природа!“. На плаката са нарисувани дървета, реки и животни. – Какво е това?

Той се смущава, но после отвърща наперено.

– Упражнявам се за утре. Ще изляза пред нас и ще викам. Ще защита природата!

– Ти си луд!

– Знаеш ли колко много животни измират само заради нас! Въздухът е по-чист, реките също. Това е шансът ни да опазим природата!

– Изгубил си ума си!

Завъртам очи и се връщам въщи. Той продължава. Но поне сега разбирам какво казва: „Графа иска природа!“.

Ясно. Няма да се спи тази нощ.

Алармата ми звъни. Ставам. По стените на сградата са налепени множество плакати.

Когато излизам чувам познат глас.

– Графа иска природа!

Държи плаката в ръце и крещи с пълно гърло, никой не му обръща внимание. Но той продължава.

Тази нощ не спя добре. Ставам рано и отивам на балкона с гледка към Витоша. Тихо е. Взирам се в далечината. За пръв път виждам Витоша толкова ясно. Пред мен се извисяват два върха, надолу по планината виждам дърветата. Забелязвам и пътищата между тях. На върховете има още сняг. Красиво е. Горе е бяло, долу – зелено. А небето е синьо... Дори забелязвам, че на по-далечния връх отляво има нещо. Никога преди не съм го виждал. Много е малко, навярно е хижа или нещо друго. Мога да се взирам с часове – преди си мислех, че гледката към плажа е най-красива, но съм грешал. Тази към планината е невероятна. Успокоява ме. Чувам птичките да пеят. Виждам един синигер кацнал на клона срещу мен. Поглежда ме. После поглежда Витоша. Щастлив е. Въздухът е чист, домът му е в безопасност, не знае, че не е за дълго. Но аз знам. След два-три месеца всичко ще се върне постарому. Но с какво е виновен той? Малък е, невинен е. И той обича дома си.

Но този дом е и наш!

Дали ще продължи да идва, дори когато въздухът пак стане мръсен?

Отивам на балкона към улицата. Днес има по-малко хора. Но той е там. Пак скандира. Сам е. Никой не го поглежда. Нищо не може да промени. Въпреки това няма да се откаже.

На другата сутрин ставам рано, но вече защото аз така решавам. Витоша е все така красива. След малко идва и моят приятел синигерът. Този път имам семки за него.

Дано и утре да дойде!

След няколко седмици Витоша няма да се вижда нито от балкона ми, нито от Витошка. Нито пък ще виждам синигера ми... Трябва да направя нещо по въпроса!

Съседът ми продължава да скандира. Той все още е сам. Смел е! Никой не би излязъл да скандира сам.

Казва се Николай.

Заговарям го:

– Как върви протестът ти?

– Ами... все още нямам привърженици. Но няма да се откажа, ще продължа!

– Нищо няма да стане... Защо просто не го оставиш?

Той се спира за миг. Поглежда ме и казва тихо:

– Защото искам да запазя гледката от балкона си...

Николай се бори. Бори се за гледката си, за въздуха, за природата, за животните, за нашия дом.

Отново ставам в 6:30. Бодър, разсънен, с нови сили. Днес не съм на работа. Събота е. Пак съм на балкона. Пак виждам Витоша ясно и отново идва моят приятел. Каца на най-близкия клон. Гледа ме с интерес, но и с радост. Сякаш знае, че съм намислил нещо.

Осем часът е. Взимам плаката и слизам. Отивам при Николай. Той ми се усмихва:

– Значи, в крайна сметка се присъединяваш към мен, а, Емо?

– И аз искам да спася гледката от балкона си!

Вдигам плаката и заедно викаме в един глас:

– Графа иска природа!

Правим го за нашия дом.